

[Victor Larsen.]

de udfører. Man kan heller ikke sige, at de Arbejdere, der var beskæftiget her, kvalitativt var bedre end i det almindelige Landbrug. Det var for en stor Del langvarigt arbejdsløse, det var Folk, der af en eller anden Grund maaske var ladt tilbage. Det var i alle Tilfælde ikke Folk, der havde, om jeg saa maa sige, Krav paa en bedre Betaling end de Folk, der havde normal Beskæftigelse derude.

Jeg siger dette som et Varsko, fordi det ogsaa har Relation til dette ekstraordinære, vi taler om her, fordi der for mig ingen Tvivl er om, at hvis de Myndigheder, som her skal træffe Afgørelsen, ikke finder hinanden, vil der opstaa Forhold paa Landet, som bliver mere og mere uheldige, da den Ro, der helst skal være over Arbejdet ikke mindst i Landbrugsbedrifterne, bliver forstyrret paa den Maade, at Arbejder af ganske samme Karakter aflønnes med forskellige Tariffer. Man skulde meget nødtigt komme til — det vilde jeg betragte som en Ulykke — at Lovgivningsmagten paa et eller andet Tidspunkt ogsaa her kom til at skride ind. Derfor maa det være de paagældende Myndigheders Opgave i Tide at søge en Udledning af disse Forhold.

For selve Lovforslaget har der været ført en, jeg kunde næsten have Lyst til at sige Forhaandsreklame, hvor man har brugt ret stærke Ord om det, om den Tvang, som her indførtes. Jeg vil gerne herom sige, at det er dog kun de ganske unge Mennesker, der er Tale om, og det er ugifte. Det er ugifte under 25 Aar; men det er kun en Del af Landets Ungdom, nemlig den Ungdom, der er beskæftiget ved Landbrug, der rammes. Dette kan godt føles som noget uheldigt, men jeg vil alligevel have Lov til at sige, at betragter man de Ofre, som der i andre Lande paalægges Ungdommen, ogsaa i Lande, hvor der ikke føres Krig, er dette her for Smaating at regne; deri vil alle give mig Ret.

Ser man nærmere paa selve Bestemmelserne, tror jeg ogsaa, at man vilde kunne komme til det Resultat, at her ydes der i alt Fald noget for noget. Giver man Stavnsbaand for den unge, gives der i hvert Tilfælde ogsaa den, som rammes af denne Lovgivning, noget til Gengæld. Forholdet er det, at de anvisende Myndigheder har en afgjort Pligt til at sørge for, at den unge, som der anvises Arbejde, og som maaske tages ud fra et andet Arbejde, rykkes ud af en Plads, han har sikret sig, skal være saaledes stillet, saa længe Lovens Gyldighed varer — og længere kan der jo ikke være

Tale om —, altsaa til 1. November, at han ikke kommer ud i Arbejdsløshed.

For de større Gaardes Vedkommende er dette jo ganske givet. Kan der ikke her paa anden Maade sikres vedkommende Arbejde, maa Gaarden sikre vedkommende fortsat Arbejde ogsaa i de Intervaller mellem Roelugning, Høst og Roeoptågning, hvor man maaske ikke havde saa strengt Brug for vedkommende. Jeg synes, at dette er rigtigt.

I de mellemstore eller mindre Landbrug, som beskæftiger Arbejdskraft, ydes der ogsaa gennem Lovgivningen, gennem § 4, den størst mulige Sikkerhed for, at den Arbejder, der er Tale om her, undgaar Arbejdsløshed; men der er, idet man har hæftet sig saa stærkt ved Tørveskæringen, ogsaa det at bemærke, at Arbejdet her, rent bortset fra de mange Spildtage, der er, ogsaa ophører allerede et Par Maaneder før denne Lovgivnings Virkning ophører. Det vil med andre Ord sige, at Tørvearbejderen meget vel kan komme i den Situation — og det maa han overveje for sit Vedkommende —, at han allerede sidst i August eller maaske i Begyndelsen af September — det maa bero noget paa Vejrliget — er i den Situation, at Arbejdet for ham ophører. Det gør det ikke for den unge, som er — maa jeg sige kaldt til Landbrugsarbejdet. Han har efter § 4 en Garanti for, at der indtil den 1. November er sikret ham Arbejde.

Der er fra en vis Side over for mig gjort gældende, at man burde være gaaet videre, at man skulde have fordret, at de unge, som rantes stærkest af dette, skulde have Krav ud over Sommerhalvaaret. Jeg vil herom sige, at jeg er Tilhænger af Ro med Hensyn til Arbejdsforholdene paa Landet. Der er for mig ingen Tvivl om, at Landbruget er noget for sig. De løse Arbejdsforhold, som er en Kendsgerning i forskellige Fag, passer i urimelig daarlig Grad til Landbruget. Den Kontinuitet, som ikke mindst den dyriske Produktion gør ønskelig, gør, at det faste Arbejdsforhold, dette at man beholde sine Folk længe, er et ubeskriveligt Gode inden for Landbrugserhvervet, maaske mere end i noget andet Erhverv. Men jeg vil dog sige, at jeg ikke mener, man ved Tvang kan paalægge de forskellige Arbejdsgivere at holde deres Folk hele Aaret. Jeg tror i øvrigt heller ikke, at det for Arbejdernes Vedkommende er et særlig udpræget Ønske. Der er en vis Tendens baade fra den ene og den anden Side til at løse Arbejdsforholdet; og jeg maa indrømme, at jeg finder, dette er uheldigt. Hvad man kan gøre